

Lilian Schneider

EEN WREED
VOORJAAR

thriller

Uitgeverij Passage, Groningen 2018

I see a bad moon a-rising
I see trouble on the way
I see earthquakes and lightnin'
I see bad times today
Don't go 'round tonight
It's bound to take your life
There's a bad moon on the rise

Bad Moon Rising – Creedence Clearwater Revival

Met dank aan Janine R. Mooij
Foto omslag en auteursfoto: Peter Schneider
Druk: Bariet Ten Brink, Meppel

© 2018 Lilian Schneider, Appingedam & Uitgeverij Passsge
Niets van deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Passage, Postbus 216, 9700 AE Groningen
www.uitgeverijpassage.nl

ISBN 97890 5452 358 1 / NUR 332

Lena

Zijn handen bewogen over haar rug, zoekend naar de sluiting van haar beha. Ze hielp hem door alvast de bandjes van haar schouders te laten glijden. Toen de beha losschoot, voelde dat als een bevrijding.

Hij gleed met zijn wijsvinger langs haar hals, naar beneden. Zijn rechterhand sloot zich om haar linkerborst, zijn duim streelde haar tepel. Ze kreunde en tilde haar heupen op. Ze klampten zich vast alsof ze elkaars reddingsboei waren.

Nadien viel ze, duizelig van de alcohol en de seks, in slaap.

Later, toen Lena Schier haar ogen opende, was hij er niet meer. Ze stapte uit bed en schoot in haar oude, verwassen badjas. Terwijl ze in haar ogen wreef, liep ze naar de voordeur en gooide hem wijd open. Een slierterige ochtendnevel hing laag over de weilanden. Het was al eind maart en de temperaturen waren nog steeds laag. Lena snoof de frisse buitenlucht op. Haar gezicht begon te tintelen. Ze huiverde toen ze haar rechtervoet in het natte gras zette. Een paar stappen verder bleef ze staan. Dit uitzicht, deze plek; wat een geluk.

George, die ook wakker was geworden, rende uitgelaten langs haar. Zijn opgewonden geblaf galmdde over het stille land. Terwijl de labrador een plasje deed tegen de appelboom, waarvan de knoppen op springen stonden, ongeduldig wachtend op de warmte van de zon, ging Lena weer naar binnen.

Ze droogde haar voeten af en gleed daarna in haar Uggs. Bijna tweehonderd euro hadden de Australische laarzen haar gekost, maar ze waren het meer dan waard. Ze droeg ze nu al wekenlang onafgebroken. Ze kreunde toen ze het gedreun

in haar hoofd voelde aanzwellen. Haar lichaam voelde beurs aan. Herinneringen aan de nacht die achter haar lag, aan een mooie man met gitzwarte haren en diepbruine ogen, dreven voorbij; flarden van een dronken vrijpartij. Lena voelde weer zijn handen op haar billen, zijn lippen om haar tepels. Vanmorgen had ze op het nachtkastje de wikkel van een condoom zien liggen. Ze hadden het in elk geval veilig gedaan.

Ze liep naar het aanrecht, waar ze koffie zette. Even later nam ze een slok van de warme vloeistof, die zo sterk was dat ze haar ogen dichtkneep. Ze deed er een extra schep suiker in. Eén keer een onbezonnen vrijpartij was meer dan genoeg. Had ze nou echt gedacht dat ze zich er beter door zou voelen? Hoog tijd om de breuk met Milan achter haar te laten. Het moest maar eens klaar zijn.

Lena had haar trainingspak aangedaan en zat voorovergebogen op een krukje in de keuken haar Nikes aan te trekken. George zat voor haar en volgde elke beweging met zijn ogen. Bij het vooruitzicht op een wandeling begon hij enthousiast te kwispelen. De hond was zeven jaar oud. Zijn zwarte vacht en de grijze haren bij zijn kop hadden hem de naam George Clooney opgeleverd.

‘Ik heb toch geen tijd om met dat beest te lopen. Neem jij ‘m maar mee,’ had haar ex Milan gezegd. De lul.

‘Het zijn jij en ik tegen de rest van de wereld, hè, jongen?’ Ze aaide George over zijn kop.

Het was stil op het erf. Lena rekte haar kuitspieren, draaide rondjes met haar schouders en rende toen naar de verharde weg. Ze zag dat de schuurdeuren van de boerderij openstonden: haar goede vriend Bert was al op.

Lena’s rugzakje wipte op en neer op het ritme van haar passen. Hoewel een route door de landerijen haar meer aantrok, koos ze ervoor om naar het centrum te rennen, want ze

wilde verse broodjes van de bakker op het Overdiep meeneemen voor het ontbijt.

Het hardlopen voelde nog wat onwennig. Haar spieren waren lui geworden. Vooral haar hamstrings protesteerden. In haar hoofd tikten hamertjes gestaag mee, maar onder het hardlopen zou de kater hopelijk snel verdwijnen.

Voor haar figuur hoefde Lena niet te sporten. Met haar lange benen, haar zandloperfiguur en mooie volle lippen had ze in een ander leven zomaar model kunnen zijn. Niet dat ze dat ooit had geambieerd. Ze had nooit veel aandacht aan haar uiterlijk besteed; haar lange, blonde haar droeg ze vaak in een staart en op haar gezicht was geen spootje make-up te vinden.

‘En zelfs dan ben je nog steeds bloedmooi,’ zei haar zus Sara altijd afgunstig. ‘En dat terwijl je eet als een bouwvakker!’

Sara was kleiner dan Lena en mollig, maar wat Sara zelf het ergste vond, was dat ze een bol gezicht met blozende wangen had. Lena vond het maar aanstellerij van haar zus. Met haar blonde bob, waarin hier en daar paarsachtige strepen waren verwerkt, zag ze er hartstikke goed uit.

Lena was met haar vierendertig jaar twee jaar ouder dan haar zus. Niet alleen uiterlijk, maar ook qua karakter verschilden ze nogal: Sara was uitbunding, een echte flapuit, terwijl Lena stiller was. Door haar afstandelijke houding werd ze weleens een harde tante genoemd, terwijl ze net als ieder ander ook weleens werd overmand door emoties, alleen lukte het haar blijkbaar beter om het te verbergen.

De route door de jarentachtigwijk Oling was niet bijzonder inspirerend, maar dat maakte Lena niet uit; ze wilde een korte route naar het centrum. Een oudere man klapte zijn visstoeltje uit op het gras bij de vijver. Zijn hengels zaten in een langwerpige, nylon tas. Toen Lena langsrende keek hij op en zei: ‘Moi’. Lena stak haar hand op bij wijze van begroeting.

Even verderop bleef ze staan en float, omdat George achterop was geraakt. Toen de hond weer bij was, ging ze verder.

Ze sloeg rechtsaf en rende over het trottoir langs de woningen aan de Dijkhuizenweg. Het ritmische getik van haar schoenen op het steen deed denken aan een pendule. Al die tijd had ze nog maar één fietser gezien, die haar zwijgend voorbij was gegaan. Twee auto's tuften bijna stapvoets langs.

De rust was weldadig, helemaal na zo'n korte nacht. Achter een paar ramen zag ze vaag wat beweging, maar hier buiten was ze alleen.

Via de Westerbrug holde Lena over het Nieuwediep, dat verborgen ging onder een laagje ochtendnevel. In de Wijkstraat greep ze een lantaarnpaal vast, die koel en nat aanvoelde, en strekte haar kuitspieren.

Nog een klein stukje. Het houten bankje achter de Nicolaikerk was haar doel. Daar zou ze een poosje rusten om daarna in een rustig tempo naar de bakker te lopen. Dat was dan gelijk haar *cooling down*, besloot ze. Ze veegde haar handen droog aan haar broek en begon weer te rennen.

Het brakke gevoel van eerder die ochtend werd al minder en de frisse lucht had ervoor gezorgd dat de mist uit haar hoofd was weggetrokken.

Ze zat nog maar net op het bankje achter de Nicolaikerk, waar ze eerst haar jasje op had gelegd, toen George van haar wegrende, naar de muziekkoepeel, die er zo vroeg op de dag lieflijk uitzag, met zijn koperen dak en de maagdelijk witte palen. Een groepje duiven dat net nog gemoedelijk koerend had rondgescharreld vloog met klapperende vleugels op.

'George, hier!'

Hij reageerde niet.

'George, kom op. Niet klieren nu.'

Lena haalde zijn riem uit haar rugzak en liep naar hem toe.

De hond liet gelaten toe dat ze hem aanlijnde, maar verzette zich toen ze hem wilde meetrekken.

Er was iets niet in orde. Lena zag het aan zijn strak gespannen hondenlijf.

In slow motion, als in een film die haperde, drong het tot haar door dat er iets in de koepeel lag. Lena deed een paar stappen naar voren. Ze zag iets dat haar in eerste instantie deed denken aan een pop, maar intuïtief wist ze dat het iets anders was.

Aarzelend zette ze haar rechtervoet op de eerste trede van het stenen opstapje.

Vlak voor haar lag het lichaam van een man.

Lena's vingers werkten niet mee toen ze in haar rugzak zocht naar haar telefoon.

'Verdomme,' zei ze. En gelijk erachteraan 'sorry', hoewel ze wel wist dat de man haar niet kon horen.

Op zijn achterhoofd, rondom een donker, gapend gat, zat gestold bloed. Die heeft een beste klap gehad, schoot er door Lena heen.

Ze haalde opgelucht adem toen ze haar mobiel op de bodem van haar rugzak vond. Zometeen zou ze hulp krijgen. Ze hoefde hier niet lang alleen te zijn.

Terwijl ze het alarmnummer belde, bleef ze naar de man kijken. Spijkerbroek, zwart leren jack, bruine sneakers. Een plas bloed naast zijn hoofd, spetters op de stenen. Een eindje verderop zag ze een bruine rugzak liggen.

Haar hoofdpijn kwam terug.

'Alarmcentrale. Wie heeft u nodig? Politie, ambulance of brandweer?'

'Politie.'

'Politie regio Noord. Wat kan ik voor u doen?'

'Eh... er ligt hier een man. Hij is dood.'

'Mevrouw, waar bent u?'

'Achter de Nicolaikerk in Appingedam.'

‘Heeft u ook een ambulance nodig?’

‘Hij is dood. Hij leeft niet meer.’

Lena wist dat hij dood was. Daar was geen twijfel over mogelijk. Toch sloot ze haar vingers om de slanke pols en voelde geconcentreerd om vast te stellen wat ze al wist. Er was geen hartslag. De huid was koud en voelde aan als rubber. Lena probeerde om niet naar de paarse plekken op zijn handen te kijken. Lijkvlekken.

‘Ze zijn onderweg,’ zei de man van de alarmcentrale. ‘Mag ik uw gegevens noteren?’

Het was alsof zijn stem van heel ver kwam.

Even later hoorde ze in de verte sirenes. Het alarmerende geluid naderde rap het normaal gesproken kalme stadshart.

Lena draaide zich om en snoof een teug lucht naar binnen. Toen durfde ze eindelijk naar het gezicht van de man te kijken. Ze boog zich voorover en hield haar adem in.

Zijn hoofd lag naar rechts gedraaid. Een harde fluittoon in haar oor overstemde de sirenes. Naast zijn hoofd liepen streepjes rood in de voegen van een flagstone vloer.

‘Aref,’ fluisterde Lena. ‘Aref.’ De koffie van vanochtend kwam omhoog.

Terwijl ze stond te kotsen in het gras, wist ze dat ze niet nog eens hoefde te kijken om het zeker te weten. De man die levenloos voor haar lag had nog maar een paar uur geleden haar bed verlaten.

Joost

Joost Bergman schonk zichzelf een whiskey in uit de fles die hij achterin een bureaulade verborg. Daarna logde hij voor de derde keer in op de site van de Rabobank, maar het saldo van de bedrijfsrekening van Bergman Psychologie en Counseling bleef onveranderd op drieëndertig euro en zesentwintig cent staan.

De drank brandde in Joosts keel. Toen het glas leeg was, pakte hij de fles Jack Daniëls opnieuw. De alcohol haalde de scherpe kantjes van zijn leven af. Dat hij zo langzamerhand niet meer zonder kon, daar wilde hij niet eens over nadenken.

Als de nieuwe praktijk, met de mooie naam BeHealthy, klaar was, kwam er hopelijk meer geld binnen. Dan zou hij minderen met de drank of misschien wel helemaal stoppen. Dat laatste was nog beter. Hij dacht maar niet aan de extra kosten die de verbouwing met zich zou meebrengen.

Ze zaten nu al ruim twintigduizend euro over de begroting. Gelukkig was Jan-Willem Wolderingh, de eigenaar van het pand en bezitter van veel huizen in de provincie, bereid geweest om de lening te verhogen, iets wat Joost niet aan zijn vrouw Barbara had verteld.

Volgens Barbara, die als kindtherapeute werkte, moesten ze zich meer richten op welgestelde cliëntèle. Joost vond dat niet realistisch. ‘Het wemelt hier in Appingedam nou niet bepaald van de rijke stinkerds, Barb.’

Maar ze had zijn twijfels weggewuifd. ‘Waar een wil is, is een weg, Joost.’

Typisch Barbara. Altijd een tegeltjeswijsheid paraat, als het haar uitkwam.